

Synova trofej.

MUDr. JAROSLAV VIDAN (52), anesteziológ, poľovník, majiteľ predajne Brokovnice s.r.o. Vo verejnosti je tiež známy ako hlavný lekár Festivalu Pohoda, kde v roku 2009 po páde stanu organizoval záchranné práce.

● **Lekár, poľovník, podnikateľ – to je dosť náročná trojkombinácia. Ako a kde vznikla? A ktorá bola prvou?**

– O zbrane som sa zaujímal už od detstva. Pochádzam z Bziniac pod Javorinou, miesta obklopeného krásnou prírodou, veď tam za chrptom máte Bielu a pred nosom koniec Malých Karpát. I keď sme v rodine nemali poľovníka (mama pôsobila ako učiteľka, otec bol majstrom na cechu lekárskeho prístrojov) žili sme prírodou, zaujímali sme sa o ňu a tešili sa z nej. Preto sme mali množstvo kníh o prírode, vtáctve, zveri... Ako mnohých chlapcov, i mňa priťahovali zbrane, chcel som vedieť, ako fungujú. V rodine sme boli traja bratia, ja som bol najstarší a už ako štrnásťročný som si kúpil prvú pušku – historickú, ktorú som viac-menej potajomky aj celú zreštauroval. A keďže sa mi zbrane stali koníčkom, priťahovala ma aj strelba. Po ukončení štúdiá na Lekárskej fakulte som získal špecializáciu anesteziológa a urgentnej medicíny. Za sebou mám tri atestácie a od roku 2002 pôsobím ako anesteziológ v Taliansku. Posledné štyri roky pracujem dva týždne v Taliansku a dva týždne trávim doma v Trenčíne, kedy sa stá-

Čo robí, robí rád

vam podnikateľom, poľovníkom a príležitostne aj strelcom. Poľovníkom som iba osem rokov, lebo kvôli študijným povinnostiam mi na túto záľubu už neostal čas, ale „dopracoval“ som sa aj k nej. A som rád, že sa ku mne pridal i môj dvadsaťšesťročný syn (mladší Miško je ZŤP). U nás sa síce hovorí, že „desatoro remesiel, jedenásta bieda“, ale našťastie, nemusím sa sťažovať.

● **Podnikáte so zbraňami, strelivom a rôznym poľovníckym príslušenstvom. Kedy ste sa rozhodli vykročiť na neistý podnikateľský chodníček?**

– Myšlienka podnikáť na tomto poli ani nebola prvotnou, ale vznikla až potom, keď som zistil, čo na našom trhu chýba. Využil som pritom svoju znalosť taliančiny a nemčiny a začal konať. V čase, keď som k nám priviezol prvé brokovnice a iné produkty, na slovenskom trhu nebolo ešte nič podobné. Takže naši konkurenti si môžu iba položiť otázku: pre-

čo sme neboli prví my? Pobyt v Taliansku a čas na strelniaciach tiež priniesol svoje ovocie. Pritom chcem povedať, že naším podnikaním sa nechystáme zbohatnúť, ale si iba spríjemňujeme svoje voľnočasové aktivity. Predaj zbraní nám pomáha získavať kontakty, priateľov a sme v kontakte s budúcim zákazníkom.

● **Dovádzate predovšetkým sortiment z Talianska, ktorý je vašou prvotnou komoditou...**

– V skutočnosti je to tak, že hlavnou komoditou je to, čo chýba na trhu. Nebudeme predsa dovážať napr. fotopasce, lebo ich dovozom sa živí už päť firiem. Radšej dovezieme brokovú kozlicu za primeranú cenu, ktorá zohľadňuje spotrebný košík a umožňuje bežnému občanovi kúpiť si kvalitnú zbraň za primeranú cenu. Nie sme firmou, ktorá ponúka zbrane za tridsaťtisíc euro. Môžeme však predat, a aj predávame zbrane za viac ako desaťtisíc

euro, ale stojíme predovšetkým o zákazníkov, ktorí chcú kvalitnú zbraň za primeranú cenu. Môžem pritom povedať, že naši zákazníci ostávajú našimi priateľmi, z ktorých už nejednen nás pozval na poľovačku. Naším krédom je: z predajne nesmie odísť nahnevany zákazník.

● **Kto vyrába zbrane, ktoré máte vo svojej ponuke? Čím sú výnimočné?**

– Zbrane, ktoré dovážame sú väčšinou talianskej produkcie. Taliani sú jednotkou v brokových kozliciach. Nemci zase dominujú v guľovníciach. Je však ťažké vybrať si, lebo globalizácia výroby sa vyskytuje nielen v automobilovom priemysle ale aj pri výrobe zbraní. Tak sa stalo, že Taliani používajú nemecké hlavne pre talianske guľovnice. Inak však ide o zbrane vskutku výnimočné pomerom ceny a kvality.

● **U vás možno nájsť aj veľký výber streliva – čo všetko ponúkate?**

- Máme zastúpenie na brokové strelivo Clever Mirage a nemecké guľové Brenneke. Clever-Mirage používa v súčasnosti šestnásť olympijských medailistov a desiatky medailistov zo svetových šampionátov. Obidva druhy streliva sú výnimočné. Výkonom, cenou aj konečným užívateľom. Sú určené pre strelcov a poľovníkov, ktorí vedia čo chcú a čo je dobré,

● Venujete sa aj streleckej činnosti - v akých disciplínach ste pretekali?

- Pokiaľ ide o preteky, tak často sa zúčastňujem gastro-enologických pretekov v Taliansku, čo je súťaž amatérov o víno a salámy. Musím sa však priznať: nikdy som nič nevyhral. No mám vodiace ľavé oko a som pravákom, tak čo už...? Výsledky sú raz dobré, inokedy ako sa hovorí „pod psa“. Strieľanie a pretekánie na strelniciach ma však veľmi baví, preto budem v ňom pokračovať ďalších päťdesiat rokov!

● V akom revíri poľujete? Ostáva vám vôbec čas zúčastňovať sa pravidelne na živote združenia?

- Som hostujúcim členom spolu so synom v dvoch združeniach v okrese Trenčín. Sú to združenia, v ktorých členovia pochopili, že pre niekoho môže byť jednoduchšie podporiť činnosť finančne, pre iného vlastnou prácou. Osobne by ma potešila aj fyzická aktivita v revíri, ale pre združenie a vôbec celý revír je prospešnejší finančný príspevok a ja za ten čas môžem urobiť niečo užitočnejšie. No na poľovníckom spoločenskom živote sa takisto každý podieľa podľa svojich možností a schopností: jeden organizuje napríklad ples, iný prispieje naň sponzorskou cenou. Okrem toho osobne podporujem poľovnícke a športové strelectvo. Od roku 2011 doteraz sme na športových podujatiach darovali osemnásť brokovníc a iných strelných zbraní. Aj na rôzne lokálne podujatia prispievame sponzorskými cenami. Napokon Brokovnice CUP, Pohár SPKK a Brokovnice s.r.o. sú medzi strelcami dobre známymi pojmi. Pokiaľ ide o osvetovú činnosť v prospech poľovníctva, musím ešte spomenúť, že som členom redakčnej rady internetového časopisu www.w-zbrane.sk, píšem a organizujem písanie odborných článkov o poľovníckom strelectve.

● Ako sa vám vôbec darí spájať toľko rôznych aktivít a nepadať pritom od únavy?

- Zrejme preto, lebo všetko robím rád. Povolanie lekára je pritom, pochopiteľne, na prvom mieste a keďže už trinásť rokov pracujem v zahraničí, dáva mi pocit ekonomickej istoty a zo spoločenského a sociálneho hľadiska aj istý „nadhľad byt nad vecou“. No ako lekár chápem, že nie je nič dôležitejšie ako zdravie. V nemocnici, v ktorej pôsobím, sa robí len plánovaná medicína, čo je o čosi menej stresujúce ako napríklad urgentná medicína. No na tom poste som si už za dvadsaťpäť rokov v medicíne urgentné situácie oddrel. A podnikanie? Pôvodne som ani nechcel podnikáť. No keď som ako športový strelec a poľovník zistil, čo na našom trhu chýba, začal som konať... Tak vznikla firma, ktorá funguje už piaty rok a má výhradné obchodné zastúpenie pre Slovensko pre deväť značiek... Samotné poľovníctvo nepovažujem za prácu, aj keď tým niekedy argumentujem. Vtedy, keď mi manželka, ktorá je takisto lekárou, povie: „Musíš ísť na tú poľovačku? Vidím, že si unavený a ľadva prepletáš nohami...“ V takom prípade odpoviem: „Musím, je to moja práca!“ Možno si vieť predstaviť grimasu mojej „pani doktorky“, ale ja som poľovníctvo tak dostal do najvyššieho levelu.

● Uprednostňujete poľovačku u nás doma alebo radšej navštevujete priateľov v zahraničí a často lovíte v Taliansku...?

- Bol som na poľovačkách v Maďarsku, v Taliansku aj v Slovinsku... No... jedným slovom „hrozná“. Ani jedna nebola taká ako na Slovensku. Stručne povedané: bez tradícií, úcty k divine, úlovku, žiadne dodržiavanie bežných pravidiel lovu. Čistá komercia. Ak by som v budúcnosti mal ab-

solvovať čosi podobné, potom by lacnejšie vyšlo, keby mi akademický sochár vymodeloval jeleňa v životnej veľkosti a kráse, atmosféru by sme podčiarkli primeranými zvukmi... potom by už bolo treba len sa triafať do tej sochy. Aj to by bol lepší a lacnejší zážitok.

● Aké je poľovníctvo napríklad v Taliansku?

- Nie, radšej o ňom nepoviem nič lebo na to, čo som videl, najradšej by som zabudol. Na jednej strane je tam početná členská základňa a na druhej strane tá strieľa na všetko čo lieta... aj na vrabce! Príroda je tam zničená, obyčajné spevavce ani nezazriete a obyvateľstvo sa bráni pred hordami komárov!

● Môžete si spomenúť na svoju poslednú poľovačku? Kde a kedy ste boli naposledy v revíri?

- Poslednú poľovačku som prežil pod Považským Inovcom ôsmeho januára tohto roku. Môj poľovný priateľ po jej skončení telefonoval nášmu spoločnému kamarátovi na Oravu a poľovačku opísal takto: „Musíš zmeniť spôsob poľovania. Jaro mal ešte o 14,30 hod. zákazník, predal brokovnicu, potom o 15,15 vyrazil na posed a o 15,45 už na ňom sedel. O 17,05 vyšla črieda vysokej, strelenej jelienča... Teraz o 18,05 sedí u mňa a napcháva sa jágerkom a pozerá sa na hodiny. Sľúbil totiž manželke, že o 20,10 pôjdu do kina...“

Pochopiteľne, že priateľ to nadsadil a zabudol povedať, že pred týmto úlovkom sme so synom boli v revíri tridsať raz bez možnosti vystreliť. A že ono jelienča bolo v sezóne 2014-2015 prvým a posledným.

Na záver mi dovoľte vysloviť niekoľko postrehov, ktoré však neadresujem iba poľovníkom, ale nám všetkým: ako by sme u nás zabudli na to, že každý musí niekomu slúžiť.

Junior a senior.

Lekár pacientovi, murár investorovi, obchodník zákazníkovi... To, že väčšina ľudí toto pravidlo neakceptuje, vyvára najrôznejšie problémy, ktoré by nemuseli byť. A ešte: slovenská spoločnosť je postihnutá zlavami, tie ničia obchod lebo sa vytvára dojem, že ak obchodník môže poskytnúť zlavu 75%, je obyčajným zlodijom. Je pravda, že sa predávajú produkty, kde je možná zlava 75%, ale aj produkty, kde je 5% zisk.

Pri výbere snímok, ktoré vám posielam, mal som problém. Nemám ohromujúce trofeje a ak som aj získal nejaké medailové, nerád sa nimi chválim, lebo som sa nestotožnil so spôsobom lovu. Preto si viac cením trofej muflóna, ktorého som „vyhodil“ a počas jedného dňa som za nim prešiel pätnásť kilometrov. A pritom bolo zlé počasie. Napokon platí iba jedna vec: existuje dobrá rana alebo zlá. Dôležité je, aby sa zver netrápila a ak sa trápi, bola to zlá rana. Trofej je až druhoradá.

Pripravila
JÚLIA DRIENOVSKÁ

